

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Σήμερα υψώνεται ο Σταυρός για να ανανεώσει την ελπίδα μας για Ανάσταση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Πανηγυρικά εορτάσθηκε η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως σε ολόκληρη την Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Αγρινίου. Αμέσως μετά, ο Σεβασμιώτατος προεξήρχε της τελετής της λιτανεύσεως και της προσκυνήσεως του Τιμίου Σταυρού, σύμφωνα με το τυπικό της ημέρας.

Κηρύσσοντας τον θείο λόγο ανέφερε:

«Βρισκόμαστε στην τρίτη Κυριακή των Νηστειών, δηλαδή στο μέσον της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Αρχίζει ήδη να αχνοφαίνεται η κορύφωση της ευλογημένης αυτής περιόδου, όταν και θα ακολουθήσουμε τον Κύριό μας στον Γολγοθά, θα μοιραστούμε μαζί Του τον πόνο των Παθών και της φοβερής του Σταυρώσεως και θα γίνουμε μάρτυρες της θριαμβευτικής Του Αναστάσεως.

Παρ' όλα αυτά, ο πνευματικός αγώνας μας συνεχίζεται. Η εγκράτεια, η νηστεία, η περισυλλογή και η κατάνυξη, μέσω των ιερών ακολουθιών, συνεχίζουν να δείχνουν τον δρόμο της μετανοίας και της απελευθερώσεως από τα πάθη που βαραίνουν την ψυχή και την εγκλωβίζουν στα μάταια και φθαρτά του κόσμου τούτου.

Είναι ανθρώπινο να αισθανόμαστε, κάποιες στιγμές, τις δυνάμεις μας εξασθενημένες. Είναι αναμενόμενο να βλέπουμε, κάποιες στιγμές, τον πνευματικό μας ζήλο να κάμπτεται. Ο υπόλοιπος δρόμος φαίνεται ακόμη μακρύς και μέσα μας εμφανίζονται λογισμοί αμφιβολίας για το εάν θα καταφέρουμε να ολοκληρώσουμε το στάδιο των αρετών, στο οποίο με τόση διάθεση ξεκινήσαμε.

Όπως ακριβώς, λοιπόν, σε ένα μακρύ ταξίδι, ένα πανδοχείο προσφέρει στους ταξιδιώτες παρηγοριά και ανανεώνει τις δυνάμεις τους, έτσι και σήμερα, ενώπιόν μας, υψώνεται ο Σταυρός του Κυρίου μας για να ανανεώσει μέσα μας την προσδοκία των επερχόμενων Παθών και να αναζωογονήσει την ελπίδα της Αναστάσεως.

Ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός, σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, έρχεται να μας υπενθυμίσει πως προετοιμαζόμαστε προκειμένου να συναντήσουμε, όχι έναν παντοδύναμο ηγεμόνα, ο οποίος από μακριά παρακολουθεί αδιάφορος τις οδύνες μας, αλλά έναν Θεό που εγκαταλείπει το μεγαλείο της θεότητός Του και

σπεύδει να γίνει όμοιος με το αγαπημένο Του πλάσμα. Έναν Θεό έτοιμο να υποστεί ο ίδιος την δική μας φθορά και τον θάνατο, προκειμένου να μας χαρίσει την δική Του αιώνια ζωή.

Η σημερινή αποστολική περικοπή προέρχεται και πάλι από την προς Εβραίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου και περιλαμβάνει τον κεντρικό πυρήνα της διδασκαλίας του. Ποιός είναι αυτός; Είναι πως ο Νόμος της Παλαιάς Διαθήκης κράτησε, βέβαια, ζωντανή την παρουσία του Θεού στον εκλεκτό λαό του Ισραήλ και διατήρησε άσβεστο τον πόθο της ελεύσεως του Μεσσία.

Δεν μπόρεσε όμως να γεφυρώσει την άβυσσο που χωρίζει τον πεσμένο, αμαρτωλό και ταλαιπωρημένο άνθρωπο από τον απρόσιτο, παντοδύναμο και πανάγιο Θεό. Όλοι οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης, με κορυφαίο τον προφήτη Μωυσή, στήριξαν την πίστη του λαού προς τον Θεό. Παρέμειναν όμως, όπως όλοι οι Αρχιερείς και λειτουργοί του Εβραϊκού Νόμου, απλοί άνθρωποι, ικανοί μόνο να προσφέρουν θυσίες εκ μέρους όλου του λαού και να εύχονται προς τον Θεό για την σωτηρία των ανθρώπων, αλλά και την δική τους, αφού και οι ίδιοι ήταν άνθρωποι αμαρτωλοί.

Η θυσία όμως του Ιησού Χριστού γεφύρωσε την άβυσσο και όχι απλώς έφερε κοντά στους ανθρώπους τον ίδιο τον Θεό, αλλά Τον κατέστησε φίλο, συνοδοιπόρο, μέτοχο του ανθρώπινου πόνου και σπλαχνικό συμπαραστάτη στην ανθρώπινη τραγωδία του καθενός από εμάς.

Ως άλλος Μέγας Αρχιερέας, ο Κύριός μας προσέφερε και Αυτός θυσία για την σωτηρία μας. Όχι όμως θυσία ζώου, αλλά θυσία του ίδιου του Εαυτού Του. Πριν, με το αίμα του ζώου, ο Μέγας Αρχιερέας ράντιζε συμβολικά τον λαό. Σήμερα, εμείς, με το Αίμα που χύθηκε πάνω στον Σταυρό, βρίσκουμε τον δρόμο προς το μνημείο

της Αναστάσεως και γευόμαστε, σε κάθε Θεία Λειτουργία, φάρμακο αθανασίας.

Για τους Εβραίους, ο Μέγας Αρχιερέας αποτελούσε το μέγιστο ιερατικό αξίωμα που τον καθιστούσε τον ανώτατο θρησκευτικό ηγέτη. Ο Εσταυρωμένος Χριστός, όμως, δεν απετέλεσε ποτέ έναν μεγαλοσχήμονα θρησκευτικό αξιωματούχο και έναν απόμακρο θρησκευτικό ηγέτη. Ο Κύριός μας δεν τηρεί τις αποστάσεις, ούτε αποστρέφεται τους ταπεινούς, όπως οι ένδοξοι αυτού του κόσμου.

Δεν ήρθε για να δοξαστεί, δεν κατέβηκε στην Γη για να συγκεντρώσει θαυμαστές, δεν αναζήτησε την υποστήριξη των ηγεμόνων. Αντίθετα! Ως περιφρονημένος γεννήθηκε, ως καταδιωγμένος δίδαξε και ως ο έσχατος κακούργος σταυρώθηκε. Αυτή η θεϊκή ταπεινοφροσύνη, αυτή η εκούσια θεϊκή αφάνεια αποτελεί την μεγάλη παρηγοριά, το ακλόνητο θεμέλιο της πίστεως και την κραταιά ελπίδα των απλών και ταπεινών τη καρδιά. Αυτή την μεγάλη αλήθεια διακηρύσσει σήμερα και ο Απόστολος Παύλος, λέγοντας:

«Δεν έχουμε Αρχιερέα, ο οποίος, λόγω άγνοιας εκείνων που συμβαίνουν σε μας, δεν μπορεί να καταλάβει τον πόνο και τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχουμε Αρχιερέα, ο οποίος έχει υποφέρει και έχει δοκιμαστεί σε όλα, όσα ταλαιπωρούν την φύση μας, χωρίς βέβαια να υποπέσει σε καμία αμαρτία» (στ. 4, 15).

Αυτήν την Θεία φιλευσπλαχνία, γνώρισε ο Απόστολος των Εθνών μέσα από την προσωπική του συνάντηση με τον Εσταυρωμένο στον δρόμο προς την Δαμασκό. Αυτήν μας προβάλλει σήμερα και μας καλεί, χωρίς δισταγμό, να προσέλθουμε με θάρρος στον επουράνιο θρόνο της Χάριτος. Πόσο παρηγορητικά γράφει: «Ας πλησιάζουμε λοιπόν με θάρρος τον θρόνο της Χάριτος, για να βρούμε έλεος και ενίσχυση σε κάθε μας δυσκολία» (στ. 16).

Αλλά και αυτό δεν Του είναι αρκετό. Δεν επιθυμεί απλώς να μας ελεήσει. Επιθυμεί να ενωθεί μαζί μας. Επιθυμεί να γίνουμε μέρος του σώματός Του. Επιθυμεί να κάνει τις πληγές μας πληγές Του, τον θάνατό μας θάνατό του, ώστε η Ανάστασή Του να γίνει δική μας Ανάσταση. Ο Χριστός μας δοξάστηκε από τον Θεό Πατέρα, ο Οποίος Τον ανακήρυξε Υιό Του και ως Θεάνθρωπο, από την πρώτη ημέρα που έλαβε την ανθρώπινη φύση Του. Αυτό αναφέρει ο ψαλμωδός Δαβίδ: «Είσαι Υιός μου, εγώ σήμερα σε γέννησα» (στ. 5,5).

Και βέβαια, αυτή η φράση δεν αφορά στην Θεϊκή φύση του Χριστού, την οποία έχει προ καταβολής των αιώνων. Αφορά όμως στην ανθρώπινη φύση Του και συνεπώς σε όλους εμάς. Όσο πιστεύουμε σε Εκείνον και όσο ενωνόμαστε μαζί Του μέσω του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, γινόμαστε τέκνα Θεού, απαλλαγμένοι από κάθε ρύπο αμαρτίας και από κάθε στίγμα θανάτου.

Ο Σταυρός που σήμερα υψώνεται ενώπιόν μας ως προάγγελος της φρικτής θυσίας του Γολγοθά, αποτελεί υπόμνηση της διαρκούς παρουσίας του Χριστού στην ζωή μας και της μεγάλης Του αγάπης, την οποία δεν μπορεί να εμποδίσει κανένα λάθος και καμιά αδυναμία μας.

Όπως αναφέρουν και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, οι αμαρτίες μας αποτελούν σταγόνες στο πέλαγος της φιλανθρωπίας Του. Ας συνεχίσουμε, λοιπόν, τον αγώνα μας ώστε να φανούμε αντάξιοι αυτής της υπερκόσμιας αγάπης και με καθαρή μας, να
μο».

